

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 września 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., ustalił kapitał początkowy J. W., który wyniósł 81710,64 zł, zaś jego wskaźnik wysokości podstawy wymiaru – 41,73%, obliczony z 10 lat kalendarzowych tj. 1.01.1989-31.12.1998. ZUS uwzględnił 23 lata, 1 miesiąc, 3 dni okresów składkowych i 5 dni okresów nieskładkowych .

(decyzja k 26-27 akta ZUS)

Uznając powyższą decyzję za krzywdzącą, ubezpieczona J. W., w dniu 26 września 2017 roku, złożyła od niej odwołanie.

(odwołanie – k. 2)

W odpowiedzi na odwołanie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., wniósł o jego oddalenie.

(odpowiedź na odwołanie – k. 35-36)

Na rozprawie w dniu 10 czerwca 2019 roku, bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku, wnioskodawczyni poparała odwołanie, pełnomocnik ZUS zaś wniósł o jego oddalenie.

(e-protokół rozprawy 00:11:11-00:12:58 płyta CD k 129)

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

J. W. urodziła się (...).

(bezsporne)

W okresie od 24 listopada 1975 r. do 28 lutego 1991 roku pracowała na stanowisku fotografa w Fotograficznej Spółdzielni Pracy STUDIUM, w pełnym wymiarze czasu pracy, z wynagrodzeniem 2360 zł/h plus płaca motywacyjna wg cen jednostkowych. Wynagrodzenie za jeden dzień, wynosiło 33 210 zł., obliczone według zasad, ustalonych dla ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, z wyłączeniem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

(świadczenie pracy k. 6 akta ZUS)

Wnioskodawczyni, przez pierwsze pół roku w Fotograficznej Spółdzielni Pracy STUDIUM, była na stażu zarabiała 1300 zł miesięcznie. Po stażu, otrzymała stawkę godzinową i prowizję od obrotu. Wnioskodawczyni pracowała, również w godzinach nadliczbowych, a także w soboty i niedziele.

(zeznania wnioskodawczyni e-protokół rozprawy 00:28:16-00:42:58 płyta CD k 107)

W Fotograficznej Spółdzielni Pracy STUDIUM wynagrodzenie było liczone od ilości wykonywanej pracy. Każde zdjęcie było wyceniane inaczej. Praca także wykonywana była w ponadnormatywnym czasie pracy. Wnioskodawczyni także pracowała w niedziele i soboty przy fotografowaniu chrztów i ślubów. Wynagrodzenie było godzinowe oraz za pracę w godzinach nadliczbowych w soboty i niedziele. Była również prowizja od utargu. Wynagrodzenia, uzyskiwane przez pracowników, były różne, albowiem wynikały z ilości wykonanej przez danego pracownika, pracy. Pracownicy dzielili się pracą po równo, stąd wynagrodzenia tylko nieznacznie się różniły.

(zeznania świadka A. J. e-protokół rozprawy 00:45:19-00:58:20,01:08:13-01:14:26 płyta CD k 65, E. J. e-protokół rozprawy 00:58:20-01:08:13płyta CD k 65)

W okresie od 15 lutego 1991 roku do 31 stycznia 1993 roku wnioskodawczyni pracowała na stanowisku fotografa w I.F. (...) Ltd Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, w pełnym wymiarze czasu pracy, Wynagrodzenie wynosiło 1185000 zł miesięcznie **plus do 100 % premii uznaniowej.**

Wnioskodawczyni nie złożyła regulaminu wynagradzania i regulaminu premiowania, obowiązującego w latach 1991-1993, I.F. (...) Ltd Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością.

(świadczenie pracy k. 8 akta ZUS, okoliczność bezsporna)

W okresie od 1 lutego 1993 roku do 31 grudnia 2000 roku wnioskodawczyni pracowała na stanowisku laboranta fotograficznego w (...) Usługi (...) w pełnym wymiarze czasu pracy.

(umowa o pracę k. 5 akta ZUS)

Ubezpieczona złożyła wniosek o ustalenie kapitału początkowego w dniu 26 sierpnia 2005 roku.

(wniosek k. 1 akta ZUS)

W dniu 26 listopada 2008 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. wydał decyzję o ustaleniu kapitału początkowego dla J. W.. Wysokość kapitału na dzień 1 stycznia 1999 roku wynosiła 73530,38 zł, zaś wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosił 31,20 %.

(decyzja k. 19 akta ZUS)

Ubezpieczona nie zaskarżyła powyżej decyzji.

(bezsporne)

Ubezpieczona w dniu 29 czerwca 2017 roku złożyła ponowny wniosek o ustalenie kapitału początkowego.

(wniosek k. 21 akta ZUS)

W dniu 8 września 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. wydał decyzję o ustaleniu kapitału początkowego. Do obliczenia podstawy wymiaru wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych tj. 1 stycznia 1989 roku do 31 grudnia 1998 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wynosi 41,73 %. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 41,73 % przez kwotę 1220, 89 zł tj. kwotę bazową określoną w ustawie powołanej w decyzji ($41,73\% \times 1220,89 \text{ zł} = 509,48 \text{ zł}$). Przyjęto okresy składkowe : 23 lata, 1 miesiąc, 3 dni tj. 277 miesięcy

Okresy nieskładkowe: 0 miesięcy, 5 dni

Kapitał początkowy obliczono:

$293,01 \text{ zł} \times 81,25 \% \text{ (współczynnik proporcjonalny)} = 238,07 \text{ zł}$

$(277 \text{ miesięcy składkowych} \times 1,3 \%) : 12 \times 509,48 = 152,89 \text{ zł}$

RAZEM = 390,96 zł

$390,96 \times 209 \text{ miesięcy} = 81710,64 \text{ zł}$

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że za okresy od 24 listopada 1975 roku do 28 lutego 1991 roku oraz od 1 kwietnia 1991 roku do 31 stycznia 1993 roku przyjął wynagrodzenie minimalne obowiązujące w tym czasie proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy.

(decyzja k. 26-27 akta ZUS)

Wykonując zobowiązanie Sądu organ rentowy dokonał hipotetycznego ustalenia wysokości świadczenia wnioskodawczyni przy uwzględnieniu:

1. za okres od 1 grudnia 1990 roku do 28 lutego 1991 roku stawki dziennej 33210 zł (Fotograficzna Spółdzielnia Pracy STUDIUM)
2. za okres od 1 kwietnia 1991 roku do 31 grudnia 1991 roku kwoty 1000000 zł miesięcznie ((...))
3. za okres w styczniu 1992 roku do 31 grudnia 1992 roku kwoty 39827400 zł wynikającej z druku Pit 11 ((...))
4. za okres od 1 stycznia 1993 roku do 31 stycznia 1993 roku kwoty (...) wynikającej z druku Pit 11 ((...)).

Wskaźnik wysokości kapitału początkowego z 10 kolejnych lat kalendarzowych (1989-1998) wyniósł 53,07 %, a wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku – 90394,59 zł.

(hipotetyczne wyliczenie kapitału początkowego k. 110)

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie dokumentów w aktach sprawy, a także na podstawie dokumentów zawartych w aktach organu rentowego, które nie budzą wątpliwości co do ich wiarygodności. Sąd dopuścił dowód z osobowych źródeł dowodowych : zeznań świadków: A. J. i E. J. oraz wnioskodawczyni. Jednakże - to źródło dowodowe, nie dało odpowiedzi jakie było **faktyczne** wynagrodzenie wnioskodawczyni w spornym okresie; Sąd musiał oprzeć się na dokumentach, załączonych do akt sprawy. Bezspornym jest fakt braku przedstawienia przez wnioskodawczynię regulaminu wynagradzania i regulaminu premiowania, obowiązującego w latach 1991-1993, I.F. (...) Ltd Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością .

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, odwołanie wnioskodawczyni zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 174 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1270), kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12.

Natomiast zgodnie z ust. 2 tego przepisu przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6,
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5,
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

W myśl ust. 3 w/w przepisu, podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się przed dniem 1 stycznia 1999 roku.

Według ust. 3b w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 października 2013 roku (w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 21 czerwca 2013 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) jeżeli okres wskazany do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego obejmuje rok kalendarzowy, w którym ubezpieczony pozostawał w ubezpieczeniu społecznym na podstawie przepisów prawa polskiego jedynie przez część miesiący tego roku, do obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, w okresie tego roku do przeciętnego wynagrodzenia, przyjmuje się sumę kwot przeciętnego

miesięcznego wynagrodzenia, ogłoszonego za ten rok kalendarzowy, odpowiednią do liczby miesięcy, pozostawiania w ubezpieczeniu.

Natomiast w myśl ust. 7 analizowanego przepisu, do obliczenia kapitału początkowego przyjmuje się kwotę bazową wynoszącą 100 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w II kwartale kalendarzowym 1998 roku. Ustęp 8 powyższego przepisu stanowi, że przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24 % tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku.

Zgodnie natomiast z treścią ust. 8 przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24% tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku, według wskazanego w nim wzoru.

Z kolei w myśl art. 15 ust. 1 powyższej ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Natomiast stosownie do brzmienia ust. 2a tego samego przepisu, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawiania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy. Z kolei na podstawie ust. 6 omawianego przepisu na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Jak stanowi art. 15 ust. 4 w/w ustawy, w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

1. oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych,
2. oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia, ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu,
3. oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz
4. mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19, przy czym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%, jednakże przy ponownym przeliczeniu wysokości emerytury należy mieć na względzie, iż zgodnie z art. 111 ust. 2 ustawy uwzględnia się kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

Zgodnie z art. 16 cytowanej ustawy przy ustalaniu kolejnych dziesięciu lat kalendarzowych – przyjmuje się lata kalendarzowe następujące bezpośrednio po sobie, chociażby ubezpieczony w niektórych z tych lat przez okres roku lub w okresie krótszym niż rok nie pozostawał w ubezpieczeniu.

W związku z treścią zacytowanych przepisów, można stwierdzić, iż kwota kapitału początkowego zależy od długości udowodnionych okresów składkowych i nieskładkowych, przebytych przed 1 stycznia 1999 rokiem, podstawy wymiaru oraz współczynnika proporcjonalnego do wieku ubezpieczonego, który służy do obliczenia tzw. części socjalnej.

W myśl art. 24 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Ubezpieczonym, urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184.

Podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24 według art. 25. ust. 1 ustawy emerytalnej stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Emerytura, ustalana według zreformowanych zasad dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi, w jakim ubezpieczony przechodzi na emeryturę (art. 26 ust. 1 ustawy emerytalnej).

Zgodnie zaś z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych emerytura wynosi:

- 1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz
- 2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,
- 3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych

Stosownie do art. 116 ust. 5 powyższej ustawy, do wniosku o emeryturę lub rentę powinny być dołączone dowody uzasadniające prawo i wysokości tego świadczenia, co oznacza, że ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na wnioskodawcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2001 roku II UK 297/00).

Przytoczone zasady postępowania – w świetle uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2003 roku sygn. III UZP 2/03 (OSNP 2003/14/338) - tak przy ustalaniu prawa do świadczenia, jak i jego przeliczaniu, pozwalają na ogólną uwagę, iż zamiarem ustawodawcy było umożliwienie ubezpieczonym dokonanie wyboru, w ramach prawa, najkorzystniejszego z ich punktu widzenia okresu, z którego podstawa wymiaru składek ubezpieczeniowych, będzie stanowić podstawę wymiaru świadczenia.

W rozpoznawanej sprawie, wnioskodawczyni zakwestionowała wysokość przyjętego za podstawę obliczeń kapitału początkowego wynagrodzenia. ZUS przyjął bowiem wynagrodzenie minimalne za pracę w latach 1975-1993. W toku niniejszego postępowania, Sąd, na podstawie dokumentacji osobowej wnioskodawczyni, ustalił jednak inną wysokość wynagrodzenia za pracę w spornych okresach.

Zgodnie z § 21 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i (Dz. U. Nr 237 poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie, którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Wskazana tu regulacja, wyrażona także w poprzednio obowiązującym Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10 poz. 49 ze zm.) wyznacza kierunek postępowania dowodowego, nie oznacza to jednak, aby wysokość uzyskiwanego uposażenia nie mogła być wskazana i w inny sposób, tak przy pomocy pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących

wprost na wysokość wynagrodzenia danego zainteresowanego (tak m. in. SN w wyroku z 25.07.1997 r. - II UKN 186/97, OSNAP 1998/11/324 a także SA w Warszawie wyrok z dnia 4.03.1997r. - III AUa 105/97, Apel. W-wa 1997/2/7 SA w Rzeszowie z dnia 27.06.1995 - III Aur 177/95, OSA 1996/10/32, czy SA w Białymstoku III Aur 294/93, PS - wkład. 1994/3/6).

Należy podkreślić, iż Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nie jest związany ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, co wynika z treści art. 473 k.p.c. i sprawia, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane i ich dopuszczenie za celowe.

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę dostępnej dokumentacji związanej z okresami zatrudnienia wnioskodawczynie, co dało podstawę do oceny prawidłowości zaskarżonej decyzji w świetle postawionych jej zarzutów.

Wysokości wynagrodzenia lub danego składnika wynagrodzenia nie można ustalać w sposób przybliżony, ale pewny, na podstawie konkretnego dokumentu bądź jego kopii, który zachował się w dokumentacji osobowej ubezpieczonego. Chodzi tutaj o umowy pracę czy angaże, w których zawarte są dane dotyczące wynagrodzenia. W takim wypadku uwzględnić można składniki wynagrodzenia, które są pewne, wypłacane były w danym okresie, stałe i w określonej wysokości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r., III AUa 1555/11, LEX nr 1113058).

Przeprowadzone postępowanie dowodowe ma na celu ustalić taką wysokość wynagrodzenia, jaką wnioskodawczynie niewątpliwie otrzymywała. Wnioskodawczynie, w spornym okresie, otrzymywała wynagrodzenie ustalone kwotą miesięcznego wynagrodzenia oraz wynagrodzenie wyliczane w oparciu o stawki godzinowe.

Nie jest możliwe obliczanie wysokości emerytury wyłącznie na podstawie twierdzeń wnioskodawczynie. Twierdzenia te muszą być udowodnione. Wskazać należy, iż nie jest obowiązkiem Sądu, zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych, pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). **Obowiązek przedstawienia dowodów, spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).** Stanowisko takie zawarł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996r. sygn. akt I CKU 45/96 (opubl. OSNC z 1997r., z.6-7, poz.76). Podobnie, w wyroku z 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNAPiUS 1999, nr 20, poz. 662, Sąd Najwyższy stwierdził nawet, że od 1 lipca 1996 r. nastąpiło zniesienie zasady odpowiedzialności sądu za wynik postępowania dowodowego, także w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych.

W niniejszej sprawie Sąd przeprowadził pełne postępowanie dowodowe obejmujące analizę dokumentacji związanej z okresem pracy wnioskodawczynie, co pozwoliło w sposób wszechstronny przeanalizować zasadność jej żądania.

Należy zauważyć, iż niewątpliwie w spornych okresach od 15 lutego 1991 roku do 31 stycznia 1993 roku, wnioskodawczynie oprócz wynagrodzenia przysługiwało prawo do premii.

Zapis „do 100%” oznacza jedynie tyle, że taką premię można było przyznać w wysokości od 0 do 100%, brak jest natomiast dokumentacji potwierdzającej rzeczywistą wysokość przyznanej premii.

Reasumując, co do żądania skarżącej o uwzględnienie w wyliczeniu podstawy wymiaru premii, która została wskazana „do określonego %”, brak jest podstaw do przyjęcia powyższego z uwagi na to, że wnioskodawczynie nie udowodniła konkretnych kwot premii, w sposób pewny.

Podobny pogląd zaprezentował Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 15 marca 2006 roku, zapadłego w sprawie o sygnaturze akt III AUa 1096/05, wskazując, iż ujemne konsekwencje związane z trudnościami w dokumentowaniu wysokości wynagrodzeń z lat odległych nie powinny obciążać wyłącznie ubezpieczonych, jednakże nie można również odpowiedzialności za taki stan rzeczy przenosić wyłącznie na Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Ustawowym wymogiem jest bowiem wykazanie przez ubezpieczonego konkretnych kwot otrzymanych przez niego zarobków, jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe lub ubezpieczenie społeczne, przy czym nie może istnieć tu żaden stan niepewności co do wysokości.

W ocenie Sądu, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, dokumentacja z okresu zatrudnienia ubezpieczonej jasno wskazuje jakie wynagrodzenie otrzymywała w spornym okresie. Sąd nie znajduje podstaw aby nie uwzględnić przy obliczaniu kapitału początkowego wynagrodzenia wskazanego w świadectwach pracy. Niezasadnym jest, natomiast, uwzględnienie, przy obliczaniu kapitału, premii – uznaniowej, wskazanej jako „**do 100%**”, oznacza to jedynie tyle, że premia mogła, ale nie musiała być wypłacana. Bezsprzeczny jest bowiem fakt, że wnioskodawczyni nie złożyła regulaminu wynagradzania i regulaminu premiowania, obowiązującego w latach 1991-1993, I.F. (...) Ltd Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością. Sąd nie znał, zatem żadnych – warunków, koniecznych do spełnienia, aby premię otrzymać, warunków negatywnych, których spełnienie pozbawiałoby pracowników, wśród nich, także wnioskodawczynię – premii, ewentualnie powodowałoby jej wypłatę w niższej wysokości.

Reasumując, w zakresie żądania Skarżącej, uwzględnienia, w wyliczeniu podstawy wymiaru kapitału początkowego, w spornym okresie, faktycznych kwot otrzymywanego wynagrodzenia, brak jest podstaw do **przyjęcia innych składników wynagrodzenia niż wynagrodzenie zasadnicze.**

Organ rentowy dokonał hipotetycznego wyliczenia wysokości kapitału początkowego w dwóch wariantach. Na potrzeby niniejszego postępowania, Sąd uwzględnił II wariant, zgodnie z którym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego, obliczony z przyjęciem do ustalenia podstawy wymiaru według II wariantu, z uwzględnieniem od 1 grudnia 1990 r. do 31 stycznia 1993 r. stałych kwot wynagrodzenia, stawek godzinowych, przy założeniu normatywnego czasu pracy, czyli danych wynikających z dokumentów, załączonych do akt sprawy - wyniósł 53,07% z 10 kolejnych lat kalendarzowych: 1989 – 1998. Wartość kapitału początkowego wynosi 90 394,59 zł.

Jest to wariant korzystniejszy niż dotychczas obowiązujący.

Z tych też względów, Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w punkcie 1 wyroku, a na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie w pozostałej części.

Zarządzenie: odpis wyroku zraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawczyni.

M.P.